

Love, som i Overensstemmelse med Grundlovens § 51 skulle gives til Hjemmel for den aarlige Udskrivning af Mandskab til Land- og Søkrigstjenesten, ikke have anden Gjenstand, end at bevilge det Mandskab, som skal staae til Raadighed for Krigstjenesten, men derimod ikke at bestemme de Regler, hvorefter den fornødne Udskrivning skal fordeles paa Landet. Dette maae være bestemt ved almindelige Love; der kunde dog maafee gjøres enkelte Undtagelser fra denne Regel, at Saadant bør være udenfor den aarlige Udskrivningslov, naar der nemlig var Spørgsmaal om en eller andet ganske enkelt Bestemmelse, hvorom særegne Omstændigheder i det givne Aar maatte gjøre det fornødent, at der ved Aarets Udskrivningsplacat blev fastsat en fra de almindelige Regler afvigende særlig Forskrift. Men udenfor slige særdeles Tilfælde at foreskrive Udskrivningsregler, forekommer mig, at vilde være ligejaa urigtigt, som at der blev givet nye Skattnormer i den aarlige Finantslov.

Dette er imidlertid i en mærkelig Grad Tilfældet med det forelagte Lovudkast, hvori der indeholdes et ganske nyt System for Udskrivningen til Søkrigstjenesten. I Særdeleshed er det en Mærkelighed, at det vil have indført den Folgeorden, som skal iagttages ved Landkrigstjenesten, nemlig, at man skal tage en vis Aldersklasse og blive ved denne Aldersklasse. Dersom der ved Udskrivningen til Landtjenesten af det Mandskab, som er født i i et vist Aar, navnlig i det Aar, som ligger 22 Aar tilbage i Tiden fra det Aar, hvori Udskrivningen foregaaer, er et tilstrækkeligt Antal, saa skal intet Mandskab tages af nogen anden Aarsklasse, med Undtagelse af ganske enkelte Individuer, som af særegne Grunde ere blevne forbigaaede tidligere og derfor ere vedblevne at staae for Udskrivning, som om de hørte til 22 Aars Classen. Den forelagte Lov gaaer ud paa, at en lignende Folgeorden, der hidtil alene har været fulgt i Landetaten, for Fremtiden ogsaa skal anvendes ved Udskrivning til Søkrigstjenesten, saa at der altsaa, saa længe man har tilstrækkeligt Mandskab af yngre Individuer, ikke skal kunne tages af de Ældre. Dette fremtræder udtrykkeligt i Lovudkastets § 2. Dette er aldeles uoverensstemmende med det,

som hidtil er foreskrevet. Frd. 8. Januar 1802 § 29 indeholder saaledes: „Naar der paa et Sted er flere Søfolk af alle eller enkelte Classer, end det Antal, der behøves til den befalede Udskrivning, efterat de ere forbigaaede, som, ifølge foransførte Billighedsregler, bør forfaaenes fremfor dem, der intet saadant Forsald have, da skulle dog de, som udkommanderes til Krigsffibenes Bemanding, ikke vilkaarligen udtages, men enhver Klasse for sig skal trække Lod, om hvilke af dem det tilfalder at tjene paa det Logt, hvortil Udskrivningen skeer.“ Naar der her tales om forskellige Classer, saa er det ikke Aldersclasser, men Brugbarhedsclasser. Der sigtes navnlig til de 4 bekendte Classer: Usovante, Sovante, Halvbefarne og Heelbefarne; alle de, der staae paa et vist af de saaledes betegnede Brugbarhedsstrin, høre til een Klasse, uden at der spørges om Alderen. Det er derfor ogsaa bestemt i Forordningens § 24, at hele det Mandskab, der er hjemme i Districtet, skal møde for Sessjonen. Dette bliver altsaa ikke for Solimitens Vedkommende, saaledes som ved Landmilicesessjonen, indskrænket til dem, som efter deres Alder staae for Udskrivning. De staae Alle for Udskrivning, og maae derfor Alle møde for Sessjonen. Den samme Regel er ogsaa giennemført i den nye Søindrulleringsanordning, som udkom for Hertugdømmerne under 17de April 1838, og som væsentligt er bygget paa de samme Grundsatninger, som den danske. Men der er derhos ved en Resolution af 2den October 1838 givet udførlige Regler for, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Valget af det forskellige Mandskab. Denne Resolution er ogsaa omtalt i Motiverne Pag. 5 og 6, hvor det anføres, at deri ikke tages noget Hensyn til Alderen, men at dette ansees for en Feil, og at det derfor bør være anderledes. Men dette kan ikke komme i Betragtning, hvor der er Spørgsmaal om en aarlig Udskrivningslov, thi denne skal ikke indeholde Forandringer i de bestaaende Udskrivningsregler, men blot stille det Mandskab, som behøves i det givne Aar, til Regjeringens Raadighed, medens der ellers rigt maa forholdes med Udskrivningen efter de almindelige Regler. Det vilde i mange Henseender være meget forkasteligt, hvis en Lov